

சோ. தர்மனின் சூல் எனும் புதினத்தில் சூழலியல் சிதைவு

ந. அறிவரசன் அ. *

அ. தமிழ்த்துறை, பெட்ரிசியன் கலை, அறிவியல் கல்லூரி, அடையாறு, சென்னை-600020, தமிழ்நாடு, இந்தியா

Ecological degradation in Cho. Dharman's novel Sool

N. Arivarasan a, *

^a Department of Tamil, Patrician College of Arts and Science, Adyar, Chennai-600020, Tamil Nadu, India

* Corresponding Author:
arivurajnatarajan@gmail.com

Received: 15-04-2021

Revised: 31-03-2022

Accepted: 07-04-2022

Published: 03-05-2022

ABSTRACT

Sool Cho Dharman has registered the lives of Karisal (land) people. It is mainly on how an age gone generation have lived their life which is depends on their practical knowledge on nature. He has collected information on how people of the karisal land have worshiped their ancestress in their religious belief system and how they have maintained their ethical values. He has transformed this information into the fictional theme of his novel, *Sool*. Through this novel one could read how Urulaikudi people once have lived their lives one with nature. Now they have lost their traditional knowledge, and their life which is very much imbedded in their ethical values. Hence, the novel represents the decadence of ancient way of life with its traditional knowledge system. Subsequently such decadence of living has also lead to destruction of environmental resources such as reservoirs, natural irrigational system and ethnic seeds and trees. Traditional works such as pottery, traditional medicine, palm tree related products and its works, carpentry are also jeopardised by loss of such living. When new foreign breeds of species are introduced here the ethnic breeds are vanished from the face of the earth. Hence, this article tries to showcase the issues and consequences of environmental decadence and the changing social life of karisal people through the novel *Sool*.

Keywords: Cho Dharman, Karisal Land, Sool, Karisal People, Karisal Traditional

முன்னுரை

உலக வரலாற்றிலேயே பண்டைத் தமிழ்ச் சமூகம் நிலத்தைக் குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை என ஐவகையாகப் பிரித்து, அந்தந்த நிலத்திற்கேற்ப கருப்பொருளையும், உரிப்பொருளையும் அமைத்து வாழ்ந்தனர். ஆனால், இன்று உலகமயம், தாராளமயம், தனியார்மயம் என்ற காரணங்களால் நம் உடல் நலத்தையும், பண்பாட்டையும், தொழில்நுட்பத்தையும் தொலைத்துவிட்டு நிற்கிறோம். இதற்குப் பணத்தின்மீது பற்றும், தனிமனித ஒழுக்கம் சிதைவும் முக்கியக் காரணமாகும். எனவே, இக்கருத்தை மைய நீரோட்டமாகக் கொண்டு சோ. தர்மன் 'சூல்' என்ற பெயரில் புதினம் ஒன்றை அடையாளம் பதிப்பகத்தின் வழியாக 2016 இல் வெளியிட்டார் (Dharman, 2016). இப்புதினம் அவருக்கு மனோன்மணியம் சுந்தரனார் பல்கலைக்கழகம், ஆனந்த விகடன், சுஜாதா அறக்கட்டளை, சாகித்ய அகாடமி (2019) ஆகிய விருதுகளைப் பெற்றுத் தந்தது. இப்புதினம் ரஷ்யாவின் பிரஷ்னேவ் எழுதிய 'தரிசுநில மேம்பாடு' என்னும் நூலில் வரும் இயற்கை சார்ந்த வேளாண்மையையும், இவ்வேளாண்மைக்கு அடிப்படையான மழை இயற்கையின் நிகழ்வுகளாலும்,

ஊர்வன-பறப்பன மற்றும் விலங்குகளின் குறிப்புகளாலும் உணர்ந்து ரஷ்ய விவசாயி வேளாண்மை செய்கிறார். இதைப்போல் பண்டைத் தமிழர்களும் நுண்ணறிவைப் பெற்று வேளாண்மை செய்தனர். ஆனால், இந்நுண்ணறிவுகளையெல்லாம் நவீன அறிவியல் வரவால் இழந்துவிட்டனர். ஆகவே, இவற்றை நினைவுகூறும் வகையிலும், இன்றைய மக்களின் வாழ்க்கை மாற்றத்தால் ஏற்பட்ட சூழலியல் சிதைவையும் பதிவுசெய்துள்ளார். எனவே, இச்சூழலியல் சிதைவால் ஏற்பட்ட சமூக மாற்றத்தை ஆராய்வது நோக்கமாகின்றது.

சூல்

‘சூல்’ என்னும் புதினம் தூத்துக்குடி மாவட்டம் உருளைக்குடி கிராமத்திலுள்ள நிறைசூலியான கண்மாயைக் கதைநாயகியாகவும், நீர்ப்பாய்ச்சியைக் கதைநாயகனாகவும் கதைக்களத்தைக் கொண்டிருக்கிறது. இக்கதை வீரபாண்டிய கட்டபொம்மன் (1760-1799) வாழ்ந்த காலம் முதல் திராவிடக் கட்சிகளின் வருகை, ஊராட்சி மன்றங்களில் தொலைக்காட்சிப் பெட்டியின் அறிமுகம் (தமிழகத்தில் முதல் தொலைக்காட்சிப் பெட்டி 1975 ஆம் ஆண்டு அறிமுகம்) என இடைப்பட்ட காலத்தைக் கதை எல்லையாகக் கொண்டிருக்கிறது. அதாவது கதையின் தொடக்கம் மன்னராட்சி; கதையின் முடிவு மக்களாட்சி. இப்புதினம் இரண்டு கதைக்கூறுகளைக் கொண்டிருக்கிறது. ஒன்று உருளைக்குடி கிராம மக்களின் இயற்கை அறிவு சார்ந்த வாழ்வியல், அறம் சார்ந்த நம்பிக்கைகள், பழக்க வழக்கங்கள், இறந்த தம் முன்னோர்களைத் தெய்வங்களாக வழிபடும் மரபு முதலியனவும்; பிறிதொன்று தன்மான உணர்வும் சுதந்திரத் தாகமும் கொண்ட வரலாற்று நாயகர்களான வீரபாண்டிய கட்டபொம்மன், ஊமைத்துரை, படைத்தளபதி சுந்தரலிங்கனார், நாடக மேடைகளில் இந்திய சுதந்திர வேள்வியை ஊட்டிய மதுரகவி பாஸ்கரதாஸ், விளாத்திகுளம் நல்லப்ப சுவாமிகள், மகாகவி சுப்பிரமணிய ஐயர் முதலியோரின் வாழ்க்கை குறிப்புகளும் ஆங்காங்கே இடம்பெற்றுள்ளது.

சூழலியல் சிதைவும் சமூக மாற்றமும்

மனிதன் வேட்டைச் சமூகமாக வாழ்ந்த காலத்தில் இயற்கையோடு இயைந்து வாழ்ந்தான். ஆனால், நவீன தகவல் தொடர்பு சாதனங்களின் வருகையால் இயற்கை சார்ந்த அறிவையும், அறம் சார்ந்த வாழ்வியல் முறையையும் மறந்துவிட்டான். அதனால் சோ. தர்மன் கரிசல் நிலப்பகுதியில் வாழ்ந்த முந்தைய மக்களின் வாழ்வியல் முறையையும், அவர்களது மரபுச் சார்ந்த அறிவை சேகரித்தும், ஆராய்ந்தும் தம் படைப்பின் வாயிலாக அறிவுறுத்துகின்றார்.

தொல்காப்பியர், ‘இயற்கைப் பொருளை இற்றெனக் கிளத்தல்’ என்கிறார். இங்கு இயற்கை என்பதனை ‘இயல்பு’ என்னும் பொருளில் கையாண்டுள்ளார். இந்நூற்பாவிற்குச் சேனாவரையர், ‘இயற்கைப் பொருள் என்பதற்குத் தன்னியல்பில் திரியாது நின்ற பொருள்’ என்கிறார். அதாவது மனிதனின் இயல்பு என்பது இயற்கையோடு இயைந்த பகுத்தறிவோடு கூடிய அன்பும் கருணையும் கொண்ட வாழ்க்கை. இதனைச் சுற்றுச்சூழல் அல்லது சூழலியல் எனலாம். ஆனால், இவ்வியல்பின்றி வாழ்வது என்பது மனிதத் தன்மையற்றது.

ஜே.ஆர். இலட்சுமி, “சுற்றுச்சூழல் என்பது மண், மலை, நீர், காடு, கடல், ஆறு, குளம் போன்றவற்றையும், அவற்றில் அமைந்த உயிரினங்களையும் கொண்டது. உயிரினங்களைக் கொண்ட இவ்வுலகினை உயிரினச்சூழல் அல்லது உயிரினக் கோளம் என்று அழைப்பர். இதனை ஆங்கிலத்தில் ‘Biosphere’ என்று கூறுவர். இன்னும் விரிவாக நோக்கினால் சுற்றுச்சூழல் என்பது நிலம், நீர், காற்று, வானவெளி, வெப்பம் ஆகியவற்றையும், மனிதன் உருவாக்கும் ஒழுங்கமைப்புகளையும், அவனது வாழ்க்கை நிலை, கலாச்சாரம், தொழில் நுட்பம், சமூக-பொருளாதாரம், சட்ட அமைப்பு, அரசியல், சுகாதார அமைப்பு முறைகளையும் தக்க வகையில் உள்ளடக்கியதாகும்” என்கிறார் (Letchumi, 2002). சுற்றுச்சூழல் என்பது இயற்கை வளங்களையும், உயிரினங்களையும், மனிதன் கட்டமைத்து வாழும் வாழ்வியல் முறையையும் உள்ளடக்கியதாகும்.

சசிலா அப்பாத்துரை, “தூழலியல் (Ecology) என்ற வார்த்தையை 1868 இல் ஹன்ஸ் ரெய்ட்டன் என்ற அறிஞர் அறிமுகப்படுத்தினார். ஆனால், தூழலியலுக்கான இலக்கணத்தை எர்னஸ்ட் ஹெக்கேல் (1866-1870) வகுத்தார். அவரின் கூற்றுப்படி, தூழலியல் என்பது ஒரு உயிரினத்திற்கும் அதனைச் சூழ்ந்துள்ள உயிருள்ள மற்றும் உயிரற்ற காரணிகளுக்கும் இடையிலான உறவுமுறையாகும்” என்கிறார் (Susila Appadurai, 2009). எனவே, இக்கூற்றுகளின் வழி தன்னியல்பில் திரியாது மனிதன் உலகத்திலுள்ள இயற்கை வளங்களையும், உயிரினங்களையும் பாதுகாக்கும் அரணாகத் திகழ்தல் தூழலியல் எனலாம். இக்கருத்தாக்கங்களின் அடிப்படையில் சோ. தர்மனின் தூல் புதினம் ஆராயப்படுகிறது.

இயற்கை அறிவு சார்ந்த வாழ்க்கை சிதைவு

மனிதன் தம்மை சூழ்ந்திருக்கின்ற இயற்கையின் நுட்பத்தை எளிதில் கண்டுணர்ந்து, அதன் பயனை முழுமையாக அனுபவித்து வாழ்ந்தவன். குறிப்பாக நேரக் காட்டியின்றி சூரியனின் இயங்கு நிலையினையும், தம் நிழலின் பிம்பத்தினையும் கொண்டு நேரத்தைத் துல்லியமாகக் கணிக்கக் கூடியவனாக இருந்தான். மேலும், இதைப்போன்று மின்னல், மேகம் முதலிய இயற்கையின் குறிப்பாலும், ஊர்வன, பறப்பன முதலியவற்றின் செயலினாலும் மழையின் அறிகுறியை அறிந்து வேளாண்மை செய்து பயனடைந்தான். இதனை சோ. தர்மன் தம் புதினத்தில் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகின்றார்.

1. கண்மாய் மரத்தின் உச்சிக் கொம்பில் பறவைகள் கூடு கட்டியிருந்தால் மழை வரும்; அம்மரத்தின் கிளையில் கூடு கட்டியிருந்தால் மழை வராது எனல்.
2. தூக்கணாங் குருவிக் கூட்டின் கீழ்ப்பக்கமுள்ள வாசல் போக, பக்கவாட்டு வாசல்கள் தெற்குத் திசையை நோக்கி மிகுதியாக இருந்தால் அவ்வருடம் வடகிழக்குப் பருவ மழை என்றும்; வடக்குத் திசையை நோக்கி மிகுதியாக இருந்தால் தென்மேற்கு பருவமழை என்றும் கணித்தல்.
3. மேய்ச்சல் நிலத்தில் ஆடுகள் கூடி நின்றால் மழைக்கான அறிகுறி எனல்.
4. நீர்நிலைகளில் மீன் பிடிக்கத் தூண்டில் போட்டால் அவற்றில் மீன் விழுகாமல் இருந்தால் அது மழைக்கான அறிகுறி எனல்.
5. தைலான் குருவி தரையில் தாழ்ப் பறந்தால் மழை வரும் எனல்.
6. இரவுநேரத்தில் நிலவு கோட்டம் கட்டினால் மழை வரும் எனல்.
7. ஏறும்பு தம் முட்டைகளைத் தூக்கிக் கொண்டு கூட்டமாகச் சென்றால் மழை வரும்.
8. இரவுநேரத்தில் கூகை கத்தினால் மழை வரும் எனல்.
9. நாமக் கோழி இணையாகவோ அல்லது கூட்டமாகவோ நீர்நிலைகளுக்கு வந்தால் மழைக்கான அறிகுறி எனல்.
10. கல்லில் வாழும் தேரைக் கத்தினால் மழை வருதலுக்கான அறிகுறி எனல்.

இப்படிப் பண்டைத் தமிழர்கள் இயற்கையின் நுட்பங்களை அறிந்து தங்களை மழையிலிருந்து தற்காத்துக் கொண்டும், மழைகேற்ப வேளாண்மை செய்தும் வாழ்ந்தனர். ஆனால், இன்று இத்தகைய இயற்கை அறிவு சார்ந்த வாழ்க்கை முறை சிதைந்துவிட்டது.

நீர்நிலைகள் சிதைவு

திருவள்ளூர், ‘நீரின் அமையாது உலகு’ (குறள் 20) என்கிறார் (Varadharasan, 2004). இளங்கோவடிகள், ‘மாமழை போற்றுதும் மாமழை போற்றுதும்’ என்று வாழ்த்துகிறார் (Venkatasamy Nattar, 2018). இத்தகைய போற்றுதலுக்கும் வாழ்த்துதலுக்கும் உரிய நன்னீர் ஒவ்வொரு ஆண்டும் குறைந்து கொண்டே வருகிறது. இதனை, “உலக நீர் ஆதாரங்களின் இருப்புக் கணக்கெடுக்கும் பணிக்காக ஐக்கிய நாடுகள் சபை நியமித்த இகோர் சிக்லோமானோவ் நிலத்தடி நீர், பனியாறுகள், கடல்கள், ஏரிகள், ஆறுகள் ஆகியவற்றில் உள்ள நீரை அடிப்படையாகக் கொண்டு பூமியில் 1386 மில்லியன் கன கிலோ

மீட்டர் நீர் இருப்பதாக மதிப்பிட்டுள்ளார். இம்மொத்த நீரில் 97.5 விழுக்காடு உப்பு நீராகும். எஞ்சியிருக்கும் 2.5 விழுக்காடு நீரே தூய்மையான நன்னீராகும். இந்நன்னீரின் 68.7 விழுக்காடு அளவுள்ள நீர் ஆர்க்டிக், அண்டார்டிக் மலைப்பகுதிகளில் பனிக்கட்டியாகவும், நிலையான பனிப்போர்வையாகவும் காணப்படுகிறது. அடுத்து 29.9 விழுக்காடு நன்னீர் நிலத்தடி நன்னீராக உள்ளது. பூமியில் நமக்குக் கிடைக்கப் பெற்றுள்ள மொத்த நன்னீரில் வெறும் 0.26 விழுக்காடு நன்னீர் மட்டே ஏரிகள், நீர்த்தேக்கங்கள், ஆறுகள் மூலமாக அடிப்படைத் தேவைகளுக்காகவும், சுற்றுச் சூழலைப் பராமரிப்பதற்காகவும் நம்மால் பயன்படுத்தப்படுகிறது” என்கிறார் (Shiklomanov, 1998). ஆனால், உலக மக்கள் நீரின் முக்கியத்துவத்தை உணராமல் அவற்றைத் தேவையின்றி விரையம் செய்கின்றனர். மேலும், அறிஞர்களும் விஞ்ஞானிகளும் மூன்றாம் உலகப் போர் நீருக்குத்தான் ஏற்படும் என்று எச்சரிக்கின்றனர். ஆனாலும், மக்கள் நீர் மேலாண்மையைச் சரியாகக் கடைப்பிடிப்பதில்லை.

பண்டைத் தமிழர்கள் நீர் மேலாண்மையைச் சிறப்பாகக் கையாண்டுள்ளனர். இதனை இராம. வேதநாயகம், “பண்டைத் தமிழகத்தில் 1. அகழி (கோட்டையின் புறத்தே அகழ்ந்து அமைக்கப்பட்ட நீர் அரண்), 2. அருவி (மலை முகட்டில் தேங்கிய நீர்), 3. ஆழிக்கிணறு (கடலுக்கு அருகில் தோண்டி கட்டிய கிணறு), 4. ஆறு (பெருகி ஓடும் நதி), 5. இலஞ்சி (பலவற்றுக்குப் பயன்படும் நீர்த்தேக்கம்), 6. உறைகிணறு (மணல் பாங்கான இடத்தில் தோண்டி சுடுமண் வலையமிட்ட கிணறு), 7. ஊருணி (மக்கள் பருகும் நீர்நிலை), 8. ஊற்று (பூமிக்கு அடியிலிருந்து வரும் நீர்), 9. ஏரி (பாசன நீர்த்தேக்கம்), 10. ஓடை (அடியிலிருந்து ஊற்று எடுக்கும் நீர், எப்பொழுதும் வாய்க்கால் வழி ஓடும் நீர்), 11. கட்டுங்கிணறு (சரளை நிலத்தை வெட்டி கல், செங்கல் இவற்றால் சுவர் கட்டிய கிணறு), 12. கடல் (ஆற்றுநீர், ஊற்றுநீர், மழைநீர் முதலியன நிலையாகத் தங்கும் இடம்), 13. கண்மாய் (கம்வாய்-கம்மாய்: பாண்டிய மண்டலத்தில் ஏரிக்கு வழங்கும் பெயர்), 14. கலிங்கு (ஏரி முதலிய பாசன நீர்த்தேக்கங்கள் உடைப்பெடுக்காமல் பலகைகளால் அல்லது கற்களால் அடைத்துத் திறக்கக்கூடிய அமைப்பு), 15. கால் (நீரோடும் வழி), 16. கால்வாய் (ஏரி, குளம், ஊருணி இவற்றுக்கு நீருட்டும் வழி), 17. குட்டம் (பெருங்குட்டை), 18. குட்டை (சிறிய குட்டம்), 19. குண்டம் (சிறியதாய் அமைந்த குளிக்கும் நீர்நிலை), 20. குண்டு (குளிப்பதற்கேற்ற ஒரு சிறிய குளம்), 21. குமிழி (நிலத்தில் பாறையைக் குடைந்து அடி ஊற்றை மேலெழுப்பி வரச் செய்த குடை கிணறு), 22. குமிழி ஊற்று (அடி நிலத்து நீர் நிலமட்டத்திற்குக் கொப்பளித்து வரும் ஊற்று), 23. குளம் (ஊர் அருகே உள்ள மக்கள் குளிக்கப் பயன்படும் நீர்நிலை), 24. கூவம் (ஓர் ஒழுங்கில் அமையாத கிணறு), 25. கூவல் (ஆழமற்ற கிணறு போன்ற பள்ளம்), 26. வாளி (ஆற்றுநீர் தன் ஊற்று நீரால் நிரப்பி மறுகால் வழி அதிக நீர் வெளிச் செல்லுமாறு அமைந்த நீர்நிலை), 27. கேணி (அகலமும் ஆழமும் உள்ள பெருங்கிணறு), 28. சிறை (தேக்கப்பட்ட பெரிய நீர்நிலை), 29. சுனை (மலையிடத்து இயல்பாய் அமைந்த நீர்நிலை), 30. சேங்கை (பாசிக்கொடி மண்டிய குளம்), 31. தடம் (அழகாக நாற்புறமும் கட்டப்பட்ட குளம்), 32. தளக்குளம் (கோயிலின் நாற்புறமும் அமைந்த அகழி போன்ற நீர்நிலை), 33. தாங்கல் (தொண்டை மண்டலத்தை ஒட்டிய பகுதியில் உள்ள ஏரி), 34. திருக்குளம் (கோயிலின் அருகில் அமைந்த நீரோடும் குளம்), 35. தொடுகிணறு (ஆற்றில் அவ்வப்பொழுது மணலைத் தோண்டி நீர் எடுக்கும் இடம்), 36. தெப்பக்குளம் (கோயிலின் அருகில் ஆட்கள் சுற்றி வரும் குளம்), 37. நடைகேணி (இறங்கிச் செல்லுமாறு படிக்கட்டு அமைந்த பெருங்கிணறு), 38. நீராழி (மைய மண்டபத்துடன் கூடிய பெருங்குளம்), 39. பிள்ளைக் கிணறு (குளம், ஏரியின் நடுவில் அமைந்த கிணறு), 40. பொங்குகிணறு (ஊற்றுக் கொப்பளித்துக் கொண்டே இருக்கும் கிணறு), 41. பொய்கை (தாமரை முதலியன மண்டிக் கிடக்கும் இயற்கையாய் அமைந்த நீர்நிலை), 42. மடு (ஆற்றிலுள்ள ஆழமான பள்ளம்), 43. மடை (ஒரு கண்ணை உள்ள சிறு மதகு), 44. மதகு (ஏரி நீர் பல கண்ணின் வழியாகத் திறப்பதும் அடைப்பதுமான பெரிய மடை), 45. மறுகால் (அதிக நீர் கழிக்கப்படும் பெரிய வாய்க்கால்), 46. வலயம் (வட்டக் குளம்), 47. வாய்கால் (ஆற்று நீர் பாசனத்திற்கும் செல்லும் வழி) ஆகிய நாற்பத்தேழு நீர்நிலைகள் இருந்ததாகக் குறிப்பிடுகின்றார் (Vedhanaayakam, 2019). இத்தகைய சிறப்புப் பெற்ற தமிழகத்தில் இன்று அரசே நீர்நிலைகளைக் குப்பை மேடுகளாகவும், வானுயர்ந்த கட்டிடங்களாகவும் மாற்றி வருகிறது. நீர்நிலைகள் அழிக்கப்படும்போது நாரை, உள்ளான், சிறகி, முக்குளிப்பான், பாம்புத் தலையான், நாமக்கோழி, மீன் கொத்தி போன்ற நீர்ப் பறவைகளும்; பொடுதலை, ஆகாயத் தாமரை, நீர்க்குரண்டி, குறுக்கு முத்துச் செடி, அமலைச் செடி, பசலைச் செடி போன்ற நீர்ச் செடிகளும் அழிந்துவிடுகிறது. இன்றைய நீர்நிலைகளின் நிலையைப் பற்றிச் சோ. தர்மன், “நமக்குச் சுதந்திரம்

கிடைத்தபோது, வெள்ளைக்காரன் சுதந்திரத்தை மட்டும் கொடுக்கவில்லை, கிட்டத்தட்ட முப்பத்து ஆறாயிரம் கண்மாய்கள், ஊரணிகள், குளங்கள், ஆறுகள் போன்ற நீர்நிலைகளையும் ஒப்படைத்தான். இந்த எழுபதாண்டு காலத்தில் இன்றைய நீர்நிலைகளின் நிலை என்ன, குடிமராமத்து ஒழிந்து பொதுப் பணித்துறை, வனத்துறை, கனிம வளத்துறை, வருவாய்த்துறை போன்ற அரசின் பல துறைகளின் கண்காணிப்பால் நீர்நிலைகள் அடைந்த மாற்றங்கள் என்ன, பசுமைப் புரட்சி தந்த நவீன வேளாண்மையும், பகுத்தறிவுப் புரட்சி தந்த சித்தாந்த அறிவும் சம்சாரிகளை முன்னேற்றியுள்ளதா என்பதை கேள்வி கேட்க முனைகிறது நாவல்” என்று வேதனையோடு கேட்கிறார் (Dharman, 2016).

இயற்கை வேளாண்மை சிதைவு

பண்டைய தமிழர்கள் செயற்கை உரம், செயற்கை பூச்சிக் கொல்லி மருந்துகள், செயற்கை வளர்ச்சி ஊக்கிகள், உயிர் எதிரி கொண்ட கோழி, கால்நடை எச்சங்கள், மரபணு மாற்றம் செய்யப்பட்ட உயிரினம் ஆகியவற்றை முற்றிலுமாகத் தவிர்த்துப் பயிர் சுழற்சி, பசுந்தாள் உரம், மக்கிய இயற்கை உரம், உயிரியல் (பூச்சி, நோய் மற்றும் களை) நிர்வாகம் போன்ற இயற்கை சாகுபடி முறைகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு வேளாண்மை செய்தனர். இதனை சோ. தர்மன், “இங்கே கேளும் பிள்ளையவாள் ஆத்துத் தண்ணி, கொளத்துத் தண்ணி, கண்மாய்த் தண்ணி, ஊரணித் தண்ணி எல்லாமே மழத் தண்ணிதான். ஆத்துத் தண்ணி மலையில் உற்பத்தியாகி வார தண்ணி. இதுல எல்லாத்துலயும் மண்டியும், மகுடும், தூசியும், செத்தையும் கலந்துதான் இருக்கும். சுத்தம்ங்கிறது கெணத்துத் தண்ணிதான். வெத்தல வெவசாயத்தப் பொறுத்த வரையில் ஆத்துத் தண்ணியும் வேணும், கெணத்துத் தண்ணியும் வேணும். அப்பத்தான் வெத்தலையில் காரம் இருக்கும், அத்தோட மெல்லுறத்துக்கு கொஞ்சம் மொரமொரப்பும் வேணும், இல்லனா மண்ணத் தின்னது மாதிரி சப்புனு இருக்கும், வெத்தல வாயோட ஒட்டாது” என ஆத்தூர் பெரிய நாடார் பாத்திரத்தின் வாயிலாக வெற்றிலை பயிரிடும் நுட்பத்தைக் கூறுகிறார் (Dharman, 2016).

இப்படிப் பாரம்பரிய முறையில் செய்த வேளாண்மையால் உடலும் மனமும் நலம் பயத்தது. ஆனால், இன்று தானியங்கள், காய்கறிகள், பழங்கள் முதலியவற்றைக் குறைந்த நாட்களில் விளைச்சலைத் தர வேதிப் பொருள்களைப் பயன்படுத்தியும், செயற்கை முறையில் கலப்பின மாற்றம் செய்யப்பட்ட விதைகளைப் பயன்படுத்தியும் வேளாண்மைச் செய்கின்றனர். அதனால் மனிதனுக்குப் புதிய புதிய நோய்கள் ஏற்படுகிறது. மேலும், வேளாண்மையின் நண்பனாகத் திகழும் ஊர்வனவும், பூச்சிகளும் இறந்துவிடுகின்றன. வேதிப் பொருட்கள் நிலத்தில் கலப்பதால் நிலம் மலட்டுத் தன்மையாகிறது. இதனை சோ. தர்மன், “இடுப்பளவு உயரம் மட்டுமே வளரும் நெல்லும், மூன்றே மாதத்திலும், இரண்டே மாதத்திலும் விளையும் விதம் பயறு வகைகளும், தங்களுக்கு எதற்குமே பயன்படாத சூரிய காந்தியும், மக்காச் சோளமும், நித்திய கல்யாணியும் வந்து சம்சாரிகளின் நிலங்களை ஆக்ரமித்துக் கொண்டன. பாரம்பரிய தானியங்கள் குறைந்துகொண்டே வந்தன. எட்டு முழம் ஆழம் பூமிக்குள் செல்லும் வேர்கொண்ட கருங்கண்ணி, குப்பாம் பருத்தி வகைகள் மாறி உகண்டா என்கிற ரகம் ஊருக்குள் வந்துவிட்டது. இரண்டு பருப்பு உள்ள நிலக்கடலை மாறி மணிலாக் கடலை என்கிற கடலையில் மூன்று நான்கு பருப்புக்கள் நீளமாக இருந்தன” என்று குறிப்பிடுகிறார் (Dharman, 2016).

நாட்டு மரங்கள் சிதைவு

‘அன்னை கூறினள்; புன்னையது சிறப்பே’ (நற்றிணை 172:5) என்றும்; ‘வாடியப் பயிரைக் கண்டபோதெல்லாம் வாடினேன்’ என்றும் வாழ்ந்த தமிழ்ச் சமூகத்தில் இன்று நாட்டு மரங்களின் அழிப்பால் மழையின்றி துன்பப்படுகிறோம் (Parimanam, Balasubramaniam, 2004). கணியன் பூங்குன்றனார், ‘நன்மையும் தீமையும் பிறரால் வருவதில்லை’ என்பார். ஆகவே இன்று மழையில்லாமல் இருப்பதற்குக் காரணம் இயற்கையல்ல நாம்தான். வளர்ச்சி என்ற பெயரில் சாலைகளும் கட்டடங்களும் அமைப்பதற்கு வறட்சியைத் தாங்கக் கூடிய வேம்பு, புங்கன், பூவரசு, மஞ்சளத்தி (நுணா), நாட்டு வாகை, புளிய மரம், அரச மரம், ஆலமரம் முதலிய நாட்டு மரங்களையெல்லாம் அழித்துவிட்டோம். இம்மரங்கள் கோடை வெப்பத்தைத் தாங்கி, குறைந்த அளவு நீரை எடுத்துக்கொண்டு வளர்வதோடு,

நல்ல நிழல் தந்து சுற்றுப்புறத்தைக் குளுமையாக்குகின்றன. மேலும், இம்மரங்களின் மருத்துவக் குணம் நம் உடலையும் பாதுகாக்கின்றன. அதனால்தான் பண்டையத் தமிழர்கள் ஒவ்வொரு கடவுளுக்கும் ஒரு தல விருட்சத்தை வைத்துப் பாதுகாத்தனர். ஆனால், இன்று வேப்ப மரத்தை அமெரிக்காவுக்கும், மஞ்சளத்தி பன்னாட்டு நிறுவனத்திற்கும் (நோனி) காவுக் கொடுத்துவிட்டோம்.

சோ. தர்மன் தம் படைப்பு நெடுகிலும் பண்டைத் தமிழகத்தில் இருந்த பனைமரம், வேப்பமரம், புளியமரம், புங்கமரம், மஞ்சளத்தி மரம், உடைமரம், அரசமரம், ஆலமரம், நாவல் மரம் முதலியவற்றை உலவவிடுகிறார். மேலும், மரக்கன்றுகளைக் கொப்புளாயி தம் பிள்ளையாகவும், காட்டுப்பூச்சி தம் உறவாகவும் நினைத்து வறண்ட நிலத்தில் நட்டு வைத்து நந்தவனமாக்குகின்றனர். நங்கிரியான் அரண்மனையில் உள்ள மாடுகளின் கறிக்கு ஆசைப்பட்டு உயிரோடு இருக்கும் அம்மாடுகளின் ஆசனவாய்க்குள் கையைவிட்டு வயிற்றுக்குள் இருக்கும் குடல், கருப்பை, இரைப்பை போன்ற உள் உறுப்புக்களைச் சிதைத்து அவற்றை கொலைச் செய்கிறான். இப்பாவத்திற்குத் தண்டனையாகக் கொப்புளாயி மரத்தை வளர்க்கச் சொல்லுகிறான். இதனை “ஒங்க பெரிஞ்சு (கொப்புளாயி), எனக்குப் போட்ட அபராதம், நான் தெய்வத்துக்குப் போட்ட நேமிக்கம், என்னோட பெரிய பாவத்த போக்கிய சாட்சி அந்த நாலு மரங்கள்” என்கிறான் (Dharman, 2016).

சித்தாண்டி கண்மாயை உடைத்த குற்றத்திற்காகக் கீழ்நாட்டுக்குறிச்சி அய்யர், “பாவக் கைகள் தீண்டிய தேங்காயும் பழமும் என் கண்ணில் பட வேண்டாம். ஊரைச் சுற்றிலும் மரங்கள் நடு, கண்மாய்கரையெங்கும் கண்ட மரங்களையெல்லாம் நட்டு வைத்து, தண்ணீர் ஊற்றி வளர்த்து வா. மரங்கள் தோப்பாகட்டும், தோப்பைத் தேடி பறவைகள் வரட்டும், பாடட்டும், ஆடட்டும், அடையட்டும், ஆனந்தித்து இருக்கட்டும், குஞ்சுகள் பொரித்து இனவிருத்தி செய்யட்டும். உனக்கு அடுத்த குழந்தை அழகாய் ஜனிக்கும். பேச்சுக் கலையைப் பறவைகள் தரும். போய் வா, எதிரே நிற்காதே. ஜென்மப் பாவியே, படப்புக்குத் தீ வைத்துக் கால்நடைகளைப் பட்டினி போடுபவன், பசுவைக் கொல்பவன், பச்சைக் குழந்தையிடம் திருடுபவன், கண்மாயை உடைத்து ஊரையே அழிப்பவன் அத்தனை பேருக்கும் பரிகாரம் மட்டுமே வாழ்வு தரும். போ, போய் குளம் வெட்டு, மரம் நடு, அன்னதானம் செய். அடுத்த தலைமுறை சுகம் பெறும், ஓடு, நிற்காதே” என விரட்டுகிறார். இப்படி நங்கிரியானும், சித்தாண்டியும் செய்த குற்றத்திற்குத் தண்டனையாக மரங்களை நட்டு வளர்க்கும் அறம் சார்ந்த நம்பிக்கைகளைப் பண்டைத் தமிழர்கள் கடைப்பிடித்தனர்.

சங்க இலக்கியத்தில் புன்னை மரத்தை தன் சகோதரி என்று சங்கத் தலைவி கூறியதைப் போல் நரியனும் வேப்ப மரத்தை தங்கள் உறவினராகக் குறிப்பிடுகின்றான். இதனை, “யேல, ஏ.. சின்னாப் பயல, இந்த ரெண்டு மரமும் ஆரு வச்ச மரமனு தெரியுமால ஒனக்கு. ஒங்க தாத்தா எலியன் வச்ச வளர்த்தது. ஒங்க தாத்தா செத்துப் போனப் பெறவு, ஒங்கப்பன் முத்து வளர்த்தது. கண்மாயிலிருந்து தண்ணி சொமந்தாந்து ஊத்துவான் ஒங்கப்பன். அது வளர்ந்து வேர்ப்போடுற வரைக்குத் தண்ணி சொமந்து சொமந்து ஒங்கப்பன் தலையில் சொட்ட விழுந்து போச்சு, இப்ப என்னடானா நான்தான் ஊருக்கே தலைவரனு சொல்லிட்டு செத்த நொடியில மரத்த வெட்டிக் கீழ விழுத்தாட்டிட்ட, கீழ விழுந்து கெடக்கிறது ரெண்டும் வேப்ப மரமில்லடா, ஒன்று ஒங்க தாத்தன், இன்னொன்னு ஒங்க அப்பன் முத்து.” என்கிறான் (Dharman, 2016). ஆனால், இன்றைய தலைமுறைகளான சின்னாத்துரையும், மூக்காண்டியும் மரத்தின் சிறப்பினையும், அதன் வரலாற்றையும் தெரியாமல் வேப்பமரத்தை வெட்டி கோழிப்பண்ணையாகவும், புளியமரத்தை வெட்டி பஞ்சாயத்து அலுவலகமாகவும் மாற்றுகின்றனர்.

“சீமைக்கருவேல நம் நாட்டு மரம் கெடையாது, வெளிநாட்டு மரம். வெள்ளாமைக்கு வேலிக்குனு கொண்டாந்துவிட்டான். இன்னைக்குக் காடு கரைக அம்புட்டும் இதைத்தான் இருக்கு, வனமா வளருது. மழையும் வேண்டாமாம் தண்ணியும் வேண்டாமாம். காத்துல இருக்கிற ஈரப் பசைய போதுமாம். ஓடைகள் எல்லாத்தையும் மூடிருச்சு. தண்ணி போக முடியல, மீன்க ஏற ஏறங்க முடியல, கண்மாய்க்கரையில் பாத்தயா, சங்கஞ்செடி பூராவும் இதால பட்டுப் போச்சு, பாதையில் நடக்கக்கூட முடியல, வார வரத்து பயமாயிருக்கு” என்று தங்கையா வாத்தியாரின் பாத்திரத்தின் மூலமாக சோ. தர்மன் வெளிநாட்டிலிருந்து வந்த மரத்தையும், அதனால் பாரம்பரியமான மரங்களும், செடிகளும் அழிந்ததையும் குறிப்பிடுகிறார் (Dharman, 2016).

மரபுத் தொழில் சிதைவு

பண்டைத் தமிழகத்தில் பெரும்பாலும் சலவைத் தொழில், மண்பாண்டத் தொழில், நாட்டு மருத்துவம், பனையேறும் தொழில், தச்சுத் தொழில், தங்க வேலைச் செய்யும் தொழில், இரும்புப் பட்டறை, மாட்டிற்கு லாடம் கட்டும் தொழில் முதலிய மரபுத் தொழில்களையே செய்தனர். இத்தொழில் செய்பவர்கள் இவர்கள் செய்யும் தொழிலுக்குக் கூலியாக ஒரு வருடத்திற்கு ஒருமுறை தங்கள் நிலத்தில் விளையும் தானியங்களையும், பயிர்வகைகளையும் கூலியாகக் கொடுப்பர். இப்படிச் கிராமப் பொருளாதாரத்தில் தன்னிறைவும், தற்சார்பும் அடைந்திருந்தனர். இத்தகையத் தொழில்களைப் பற்றியும், இத்தொழில்களின் நுட்பத்தைப் பற்றியும் சோ. தர்மன் தம் புதினத்தில் பதிவுசெய்துள்ளார்.

சலவைத் தொழில்

இன்றைய நவீன உலகத்தில் துணிகளை ஊர வைப்பதற்கு வேதிப்பொருட்களால் ஆன சலவைத் தூள், துவைக்கும்போது சலவைக் கட்டி, துவைத்த பிறகு வாசனைத் தரக் திரவியங்கள் எனப் பயன்படுத்தினாலும் வெயிலில் சரியாகத் துணிகள் காயவில்லை என்றால் எலி இறந்த வாடை அடிக்கும். ஆனால், பண்டைக் காலத்தில் கிராமப்புறமக்களும், சலவைத் தொழிலாளர்களும் 'உவர்மண்' என்று சொல்லக்கூடிய ஒருவகை மண்ணையே துணிகளில் உள்ள அழுக்கை நீக்க பயன்படுத்தினர். முதலில் குளத்திலிருந்து உவர்மண்ணை எடுத்து வந்து அதை ஒரு தொட்டியில் நீருடன் கலந்து பருத்தித் துணிகளையெல்லாம் அதில் சிறிதுநேரம் ஊர வைத்துப் பின்னர் வெள்ளாவியில் வேக வைத்து எந்த ஒரு வேதிப் பொருட்களையும் பயன்படுத்தாமல் ஆற்றில் துவைப்பர். துவைத்த பிறகு அத்துணிகளில் உள்ள அழுக்கு முழுமையாக நீங்கி ஒருமாதம் வரை நறுமணத்துடன் இருக்கும். இதனை மகாகவி பாரதியார், துணி வெளுக்க மண்ணுண்டு - எங்கள் முத்துமாரியம்மா' என்று பாடுகிறார். இத்தொழிலைப் பற்றி சோ. தர்மன் தம் படைப்பில் முந்தைய காலத்தில் சலவைத் தொழில் செய்பவர்களை 'வண்ணான்' எனக் குறிப்பிடப்பட்டதையும், அவர்கள் செய்யும் தொழிலால் இழிவுபடுத்தப்பட்டதையும் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகிறார்.

“எந்தக் கோடையிலும் தண்ணீர் வற்றாத வண்ணான் கிடங்கை நோக்கி உற்றுப் பார்த்தான். தூரத்தில் நாலைந்து கழுதைகள் மேய்ந்து கொண்டிருப்பது அரிச்சலாயத் தெரிந்தது. மாயாண்டியும் மருதியும் கிடங்கிற்குள் இருப்பார்கள் போலும். தலை தெரியவில்லை. சுற்றிலும் பாறைகள் சூழ்ந்த வண்ணான் கிடங்கு துணிகள் வெளுக்கவும் காயப் போடவும் தோதான இடம். தண்ணீரும் வற்றாது, பொம்பிளைகள் கூட்டமும், குளிக்கிறவர்களின் கூட்டமும் நிரம்பி வழியும். பாறைகளில் துணி துவைக்கிற டப்டப் சத்தம் இடைவிடாமல் கேட்டுக்கொண்டேயிருக்கும்” என்றும்; “டேய், வண்ணாப்பயல, இந்தாடா ரெண்டு வேஷடி, ஒரு துண்டு. இது எம் பொண்டாட்டியோட சேல. சீக்கிரமா வெளுத்திட்டு வெள்ள கொண்டு வந்து குடுத்திட்டு, கொத்து வாங்கிட்டுப் போடா. சரிங்க சாமி... ஏலேய்... யே... வண்ணாப் பயல, இது என்னோட லங்கோடு, இது மேச்சட்ட, இது எம் பொண்டாட்டியோட சேல மொத்தம் ஏழு உருப்படி, எண்ணிக்கோடா. ஒரு உருப்படி தொலஞ்சாலும் முதுகுத் தொலிய உரிச்சிருவன் உரிச்ச. ஒழுங்கா வெளுத்திட்டு வா... சரிங்க சாமி” என்றும் இடம்பெற்றுள்ளன ((Dharman, 2016). இக்கூற்றுகளால் துணித் துவைப்பதற்கு ஒரு சமூகம் இருந்ததையும், அவர்கள் துணிகளைத் துவைத்த இடத்திற்கு 'வண்ணான் கிடங்கு' எனப் பெயர் இருந்ததையும், துவைப்பதற்குப் பணத்தைக் கூலியாக வாங்காமல் ஆண்டிற்கு ஒருமுறை தானியமாகப் பெற்றுக் கொண்டதையும், உயர் சாதியினர் அவர்கள் செய்யும் தொழிலால் இழிவுபடுத்துவதையும் அறியலாம்.

மட்பாண்டத் தொழில்

மட்பாண்டம் என்ற சொல் மண்ணால் உருவாக்கப்படும் பொருட்களைக் குறிக்கும். அவ்வாறு மண்ணால் பொருட்களை உருவாக்கும் இத்தொழில் மட்பாண்டக் கலை எனப்படும். “கண்ணுக்குப் புலப்படாத நுண்துளைகள் உள்ள பாண்டப் பொருள் அனைத்தும் பாண்டங்கள் எனப்படும்” (எனக் கலைக்களஞ்சியம் குறிப்பிடுகிறது (Periasamy Thooran, 1956). இதனால் பாண்டம் என்பது மட்பாண்டத்தைக் குறிப்பது புலனாகிறது. மட்பாண்டக் கலை மிகவும் தொன்மை வாய்ந்ததாகவும், பண்பாட்டின்

எச்சங்களாகவும் காணப்படுகின்றன. மேலும், பண்டைத் தமிழர்கள் மட்பாண்டப் பொருட்களைப் பயன்படுத்தியதை ஆதிச்சநல்லூர், அழகன்குளம், கொடுமணல், பொருந்தல், கீழடி போன்ற தொல்பொருள் ஆய்வுகளால் இவற்றின் தொன்மையை அறியலாம். மட்பாண்டக் கலை: மரபும் மாற்றமும் என்னும் கட்டுரையில் மட்பாண்டங்களைப் பற்றி ந. அறிவுராஜ், “வீடுகளில் அன்றாடப் பயன்பாடுடையத் தண்ணீர்ப் பாண்டங்கள், தானியம் சேமிக்கும் பாண்டங்கள் (தவசத்தாழி, குண்டுத்தாழி), சமையல் பாண்டங்கள் (சோத்துச் சட்டி, ஆனச்சட்டி, பனியாரச்சட்டி, கூழ்ப்பாணை, உப்புச் சட்டி, ஊறுகாயச் சட்டி), நெருப்புப் பாண்டங்கள் (ஒத்தடுப்பு, கொடியடுப்பு, தீச்சட்டி), பொதுவான சில பாண்டங்கள் (உரிக்கலயம், கள்ளுக்கலயம்), நுண்கலைத் திறனுடைய பாண்டங்கள் (சாமிசிலைகள், விலங்கு உருவங்கள், பூத உருவங்கள்)” என வகைப்படுத்துகிறார் (Dharman, 2016). மட்பாண்டங்களால் உணவு சமைக்கும்போது சுவைமிகுந்த உணவாக இருப்பதுடன் குடற்புண் போன்ற நோய்கள் ஏற்படாமல் தடுத்து உடலைக் குளிரச்சியடையச் செய்கிறது. சித்த மருத்துவத்தில் மண் மருத்துவப் பொருளாகப் பயன்படுகிறது. மேலும் தலைமுடி, கண்ணோய், உடல் சூடு, கைகால் வீக்கம், பொருகு, தேமல், சிரங்கு, படை போன்ற நோய்களை மண் சிகிச்சை அளிப்பதனால் நல்ல பலனைத் தரும். அதனால்தான் நவீன மருத்துவம் வருவதற்குமுன்பு கிராமப்புறமக்கள் சிறுதெய்வ வழிபாட்டின்போது உடல்முழுவதும் மண்ணைப் பூசிக்கொண்டு (சேத்தாண்டி வேஷம்) நேர்த்திக் கடன் செலுத்துவதை வழக்கமாகக் கொண்டிருந்தனர்.

இத்தொழிலைப் பற்றி, “உருளைக்குடி சம்சாரிகளுக்கும் செண்பக வேளாருக்கும் உள்ள சொந்தம் என்பது பரம்பரையானது (Dharman, 2016). தலைமுறைகளையும் தாண்டியது. செண்பக வேளாரின் தாத்தா கந்தையா வேளார் இல்லாமல் ஊரில் பொங்கலோ கொண்டாட்டமோ கல்யாணமோ நடக்காது. ஊருக்குத் தேவையான அத்தனை ஏனங்களையும் செய்து கொடுப்பவர் அவர்தான். கறிச்சட்டி, பரவாச்சட்டி, குத்திக்காச்சிர பாணை, மொடாப்பாணை, மாட்டுக்குத் தண்ணீர் காட்டுகிற ஊரத்தாழி, வண்ணானுக்கு வெள்ளாவி வைக்க வாயகன்ற தாழிப்பாணை, இவை போக கோவில் மண்சிற்பங்கள் என்று ஓயாத வேலை குயவர்களுக்கு இருந்துகொண்டேயிருக்கும்” என்றும்; “ஊரிலுள்ள அத்தனை பொம்பிளைகளும் கூடுமிடம் செண்பக வேளாரின் மண்பாணைகள் சுமந்து வந்து மாட்டு வண்டி நிற்கும் இடம், சம்சாரி வீட்டுப் பெண்கள் வேளாரையும் உடன் வந்திருக்கும் அவருடைய வீட்டுப் பொம்பளைகளையும் வையாத வசவு வைதாலும், எத்தனை கோபதாபத்தைக் காட்டினாலும், மண்பாணைகளைக் கை தவறி உடைத்துவிட்டாலும் கோபம் என்பதையே காட்டாத முகங்கள் வேளார் ஜாதியின் மக்களின் முகங்கள். எதிலும் நிதானம், கவனம், மண்ணை சலித்து மாவாக்கி, குழைத்து, சக்கரத்தில் வைத்து சுற்றி நெகிழ்ந்துவரும் பச்சை மண்ணைத் தன் விரல்களால் உருவமாக்கி, பழுத்துக் கனிந்த வெள்ளரிப் பழத்தையோ, பிறந்த பச்சைக் குழந்தையையோ கையில் ஏந்துவது போல ஏந்தி, பட்டும் படாமல் காய வைத்து, சுள்ளையில் அடுக்கி நெருப்பு வைத்துச் சுட்டு, அப்புறம் ஒவ்வொன்றாய் இறக்கி சுள்ளையைப் பிரித்து, வைக்கோல்களுக்கு இடையே மண்பாணைகளை மறைத்து வண்டியில் ஏற்றி, அலுங்காமல் குலுங்காமல் ஒரு சிறு கீறல்படாமல் திரும்பவும் வைக்கோலுக்குள்ளிருந்து எடுத்து விற்று தவசமாக ஆக்குவதற்கு முன் அவர்கள் படும்பாடு, அது ஒரு தவ வாழ்வு மாதிரி! கோபத்தையும், ஆக்ரோஷத்தையும், வெறியையும், படபடப்பையும் அந்த இன மக்களிடமிருந்து மண் பறித்துக்கொண்டது போலும். மாறாக பொறுமையையும், நிதானத்தையும், கலையின் ரஸனையையும் கொடுத்ததோடு, மண்ணைச் சிற்பமாக்கி, சிற்பத்தைத் தெய்வமாக்கி, அருள் பாலிக்கும், வரம் கொடுக்கும் வசீகரச் சக்தியையும் மண்தான் கொடுத்திருக்க வேண்டும்” என்றும் குறிப்பிடுகிறார். இங்ஙனம் கிராமப்புறங்களில் மட்பாண்டங்களின் பயன்பாடுகளையும், அவற்றின் வகைகளையும், அத்தொழில் செய்யும் மக்களின் மனநிலையும் தம் படைப்பில் படம்பிடித்துக் காட்டுகிறார்.

நாட்டு மருத்துவம்

நாட்டுப்புற மக்கள் தங்கள் பட்டறிவால் அருகிலேயே கிடைக்கும் தாவரங்கள், விலங்குகள், பறவைகள், மண்கள் எனப் பயன்படுத்தித் தங்கள் நோயினைக் குணப்படுத்திக் கொள்வர். இம்மருத்துவத்தை நாட்டு மருத்துவம், வீட்டு மருத்துவம், பாட்டி மருத்துவம், அஞ்சறைப் பெட்டி மருத்துவம், கை மருத்துவம் என அழைப்பர். இம்மருத்துவ முறையைப் பின்பற்றுவர்கள் பத்திய

முறையைக் கடைப்பிடிப்பர். ஆங்கில மருத்துவமுறையைப் போல உடனே தீர்வு கிடைக்காவிட்டாலும் முழுமையான நோயினைப் போக்கக் கூடியவை. இம்மருத்துவ முறையை சோ. தர்மன் பின்வருமாறு பதிவு செய்துள்ளார். “நிலைக் கதவைப் பிடித்தபடி நின்று கொண்டிருந்த மொட்டையன் வீட்டைவிட்டு முற்றத்தில் பாத்திரம் விளக்கிக் கொண்டிருந்த கருப்பாயின் முன் வந்து நின்றான். கருப்பாயியின் முகத்தையே உற்றுப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தவன் அப்படியே மயங்கி முற்றத்தில் விழுந்தான். கருப்பாயி போட்ட கூப்பாடு ஊரைக் கூட்டியது. பட்ட மிளகாய் வற்றலைப் பொசுக்கி புகையை மூக்கில்விட்டார்கள். குப்பை மேனி இலையை மென்று சாற்றை மூக்கினுள் ஊதினார்கள்” என்றும், “மாமா நாங்க புளியங்காய் புடுங்குறோம். சேத்துப் புண்ணுக்கு வேணும்னு எங்கம்மாவும் அய்யாவும் கேட்டாங்க” என்றும் பாத்திரங்களின் கூற்றாகக் கூறியுள்ளார் (Dharman, 2016). இங்ஙனம் நாட்டுப்புற மக்கள் தலைச் சுற்றல், மயக்கம் ஏற்படும்போது மிளகாய் வற்றலைப் பொசுக்கி வாடைப் பிடிப்பதையும், மழைக்காலங்களில் ஏற்படும் சேற்றுப்புண்ணுக்குப் புளியங்காயினைத் தீயில் சுட்டு அதில் வரும் பசையைப் புண் உள்ள இடத்தில் தடவிக் கொள்வதையும் அறியலாம்.

உயிரினங்கள்: வெளிநாட்டு வரவும் பாரம்பரியம் சிதைவும்

நவீன காலத்தில் மக்கள் தொகை பெருக்கத்தின் காரணமாக உணவுப் பற்றாக்குறையில் தன்னிறைவு அடைவதற்காகப் பசுமைப் புரட்சி, வெண்மை புரட்சி என்ற பெயர்களில் உற்பத்திக்காக வேதிப் பொருட்களைப் பயன்படுத்துதல், கலப்பின மாற்றம், வெளிநாட்டிலிருந்து இறக்குமதி செய்தல் என மக்களுக்கு உணவுக்குப் பதிலாக நஞ்சையே கொடுக்கின்றனர். மேலும், நம் நாட்டுப் பாரம்பரியமான மீன்கள் குறிப்பிட்ட காலத்தில் மட்டுமே வாழக்கூடியது. இம்மீன்கள் கோழி மற்றும் மாட்டு இறைச்சிகளைத் தின்னாது. மேலும், நமக்கு நோய் எதிர்ப்பு தன்மையும், உடல் வலிமையையும், புத்திக் கூர்மையையும் அளிக்கக்கூடியது. ஆனால், வெளிநாட்டு மீன்கள் தோல் நோய்களையும், புற்றுநோய்களையும் ஏற்படுத்தக்கூடியது. இதனைச் சோ. தர்மன் தம் படைப்பில் வெளிநாட்டு மீன்கள், லெக்கான் கோழிகளின் வரலாலும், மாடுகளுக்குச் செயற்கை முறையில் கருவுற வைப்பதாலும் பாரம்பரியமான மீன்களும், கோழிகளும், மாடுகளும் அழிந்ததைக் குறிப்பிடுகிறார்.

பதினெட்டாம் நூற்றாண்டில் பெயர் தெரியாத புலவர் பாடிய செண்பகராமன் பள்ளுவில் நெய்தல் நிலத்தில் மழைக்காலத்தில் கரைபுரண்டோடும் பறளியாற்றில் “வாளை, தேளி, உளுவை, குறவை, மசறி, கயலி, திமிங்கலம், மத்தி, பொத்தி, அசலை, கொளுவை, மணலை, அயிலை, வரி, வரால், சாளை, சூடை, உல்லம், கெளறு, சம்பான், நொறுக்கி, வெங்கணை, சள்ளை, ஆரல், திரச்சி, கூறுவு, சரமீன், காரல், நெத்தலி, கோளை, பயிந்தி, நெய்மீன், கணவாய், குறுமீன், மலங்கு, பஞ்சலை, கூனி, தொழுத்தை, கொண்டை, கீளி, குத்தாய், குதிப்பு, வாவல்மீன் ஆகிய மீன் வகைகளை அடித்து வரும் செய்தியைக் குறிப்பிடுகின்றது” (Kalingarayan, 2003). சோ. தர்மன் தம் படைப்பில் கெண்டை, கெழுத்தி, ஆரா, உளுவை, விரால், விலாங்கு, பாம்புக் கொண்டை, கூனக் கெண்டை, பல்க் கெண்டை, வட்டக் கெண்டை, அயிரை, கெளுறு, கொரவை, ஊளி, தேழி ஆகிய மீன்களைக் கூறி வெளிநாட்டு மீனான சிலேபியின் வரவால் அம்மீன்களெல்லாம் அழிந்ததையும் பதிவுசெய்துள்ளார். இதனை, “இங்க கேளுடா பப்பா, கவர்மெண்ட் குடுத்துச்சுனு ஊர் ஊருக்கு எல்லாருமா போயி மீன் குஞ்சுகள் வாங்கிட்டு வந்தாகள்ல சம்சாரிக. அன்னைக்கே சனியன் புடிச்சிருச்சு. இந்த சிலேபி மீனு வெளிநாட்டு மீனாம்! இது நல்ல தண்ணியிலயும் வாழுமாம், உப்புத் தண்ணியிலயும் வாழுமாம், சாக்கடைத் தண்ணியிலயும் வாழுமாம்! அழிவே கெடையாதாம்! இதோட ஒடம்பு பூராவும் முள்ளா இருக்கிறதால, மீன் தின்கிற பறவைகூட இத அவ்வளவா புடிக்காதாம்! அடுத்து நம்ம மீன்களவிட பத்து மடங்கு அதிகப்படியா முட்டையிட்டுக் குஞ்சு பொரிக்குமாம்! இந்தக் காலம் மாசம் எல்லாம் கெடையாதாம்! நெனச்ச நேரமெல்லாம் இனப்பெருக்கம் செஞ்சுக்கிட்டே இருக்குமாம்! இடுகிற முட்டைகள் பத்திரமா பாதுகாத்து அத்தனையவும் குஞ்சு பொரிக்க வச்சிருமாம், அதோட பொரிச்ச குஞ்சுகள் பாடுபாசி இல்லாம வளர்த்து விட்டுமாம்! நம்ம நாட்டு மீனாக எதையெல்லாம் திங்குதோ அதையெல்லாம் திங்கிறதோட, அதோட முக்கியமான உணவு நம்ம மீன்களோட முட்டைக தேடித்தேடி திங்குமாம்!” என்ற தங்கையா வாத்தியாரின் கூற்றினால் வெளிநாட்டு சிலேபி மீனின் வரவால் பாரம்பரிய மீன்கள் அழிந்ததை அறியலாம் (Dharman, 2016).

முடிவுரை

சோ. தர்மன், 'நீர்நிலைகளே இந்த உலகின் உயிர்சுமக்கும் தூல்' என்கிறார். ஆகவே, நீர்வளம், கனிம வளம், வன வளம் ஆகியவற்றைப் பாதுகாக்க வேண்டும் எனத் தம் படைப்பின் வழியாக அறிவுறுத்துகின்றார். சூழலியல் என்பது இயற்கை வளங்களையும், உயிரினங்களையும், மனிதன் கட்டமைத்து வாழும் வாழ்வியல் முறையையும் உள்ளடக்கியதாகும். எனவே, இயற்கை அறிவு சார்ந்த வாழ்வியல் முறையைக் கடைப்பிடித்தல், நீர்நிலைகளைப் பாதுகாத்தல், இயற்கை வேளாண்மை செய்தல், நாட்டுமரங்களை நடுத்தல், மனிதன் வெளிப்புறத்திலும் உட்புறத்திலும் வேதிப்பொருட்களைப் பயன்படுத்தாமை, மரபணு மாற்றம் செய்யப்பட்ட தானியம், காய்கறிகள், பழங்கள், இறைச்சிகள் முதலியவற்றை உண்ணாமை என அறம் சார்ந்த வாழ்க்கையைக் கடைப்பிடிக்க வேண்டும் என்பதை இப்புதினத்தின் வழி அறியமுடிகிறது.

References

- Dharman, Cho., (2016) Sool, Adaiyalam Publications, Chennai, India.
- Kalingarayan, M.J., (2003) Senbagaraman Pallu, neithal veli pathippagam, Chennai, India.
- Letchumi, J.R., (2002) Suttru Suzhal Kalvi Thittam, Sekar Pathippagam, Chennai, India.
- Parimanam, A.M., Balasubramaniam, K.V., (2004) Natrinai, New Century Book House, Chennai, India
- Periasamy Thooran, (1956) Kalaikkalanjiyam Volume-4, Tamil Valarchi Kazhagam, Chennai, India.
- Shiklomanov, I.A., (1998). World water resources: a new appraisal and assessment for the 21st century: a summary of the monograph World water resources. Unesco.
- Susila Appadurai, (2009) Sutrusulal kalvi, New Century Book House, Chennai, India.
- Varadharasan, Mu., (2004) Thirukkural Thelivurai, The South India Saiva Siddhantha Works Publishing Society, Tinnevely, India.
- Vedhanaayakam, R., (2019) Tamilagathin Neer Nilaigal, Tamilmani, Dinamani daily Newspaper, Chennai, India.
- Venkatasamy Nattar, Na.Mu., (2018), Silapathikaram Moolamum Uraiyum, 1st Edition, Gowra Agency, Chennai, India.

Funding: No funding was received for conducting this study.

Conflict of Interest: The Author has no conflicts of interest to declare that they are relevant to the content of this article.

About the License:

© The Author 2022. The text of this article is licensed under a Creative Commons Attribution 4.0 International License